

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344462240/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Og efter at han med en pludselig bristende, lille Latter har glædet sig over, at man kan være god og prægtig, skont man har Utøj, tilføjer han sagte:

«Je me suis incarné un peu partout . . .»

Det er altsaa Digteren selv, der foler sig som indesluttet mellem Tempeltaarnets nøgne Mure i dette fattige Selskab. Han har lagt et stort Stykke af sin Sjæl i Fangevogterens lurvede Skikkelse; det er hans Hjærte, som banker under den retskafne, men snavsede Kvindes Kjole, og endelig er det ogsaa ham, den fattige Digter, der er Prins Charles, Kongen uden Kongerige, og som gennem Prinsens Ord til Slutteren udtaler sin stolte Selvfølelse:

«Forstaar du mig . . . jeg er Kongen – Kongen – Kongen! Hvis jeg havde Magt som denne . . . (Prinsen tier og vil ikke nævne Napoleons Navn, og Verlaine smiler: heller ikke han vil nævne Navne.) Men forstaar du: jeg er Kongen – Kongen!»

Med Armene strakte frem staar Verlaine og eftergor let stampende Prinsens Utaalmodighed:

«Je suis le roi, le roi – le roi!»

Og idet han ler højt og klingende, kalder han Digtet et Skælmestykke (*des blagues*). Vi aner Skælmeriet, at han, skont han ikke bærer prægtige Klæder som denne X og ikke som denne Y sidder i Akademiet, dog i Følge en guddommelig Lov er Kongen.

Men han bryder sig ikke om at æres som Konge paa en udvortes Maade.

«Kald mig ikke Sire, kald mig Charles,» lader han Prinsen sige – –

Vi drev den Nat fra Kafé til Kafé i Studenterkvarteret og blev atter fordrevne, efterhaanden som der skulde lukkes. Over alt stimlede de unge Mennesker ærbødigt sammen om Poeten. Men han svarede dem med misfornøjet Stolthed:

«Aa, kald mig ikke *notre père* eller *cher maître*! Kald mig Paul Verlaine!»

Han gjorde Nar ad alle literære Skoler. Og da jeg nævnte Symbolisternes Skole, der er ham saa hengiven, satte han Hænderne truttende for Munden og forandrede Navnet: *«Les Cymbalistes!»*

Han fortalte, hvorledes han i sin Tid havde opdaget Dekadent-Navnet.

«Vi blev foragtelig kaldt Dekadenter, vi optog det kun som et

Krigsmavn – paa Trods . . . Jeg er Paul Verlaine; jeg vil hverken være Fader eller Mester.»

Kun overfor Kvarterets muntre Pigebørn og flygtige Frøkner optraadte Verlaine som en Fader og Mester. Naar vi traadte ind i en Kafé, dukkede der gerne frem bag en Dør eller fra en ubemærket Krog et eller andet ungt Pigeansigt, det mest yndefulde og ejendommelige. Med festlig Holdning og ceremonielle Skridt styrede den gamle »Cymbalist« lige hen mod det unge Blod, bøjede sig fremover og gav hende uden yderligere Omfavnelse et hædrende Kys midt paa Munden. Og hun rækker blufærdig smilende Læberne frem og rødmer af Lykke ved at modtage Kyssets Naade af *père* Verlaine.

Et Kys fuldt af Uskyld og Symbolisme: en Velsignelse til den fuldkomneste Kvinde.

Med andre Arter Symbolisme tager Verlaine det ikke strengt. Da jeg talte til ham om et smukt Digt af ham selv, der beskriver en ung Pige, som vandrer stolt langs en sollys Strand, mens hendes Tilbedere følger i Tavshed, spurgte han mig, om jeg havde forstaaet, at den unge Pige skulde betyde Idealet. »Det er ikke faldet mig ind,« tilstod jeg, og jeg vovede den Mening, at en Ting, der er skøn i sig selv, altid bliver lige skøn, selv om den ikke har en bestemt Underbetydning. Han smilte forstaaende; mit Kæteri, at en ung Pige paa en Strandbred i sig selv kunde være Ideal nok, blev mig let tilgivet.

Lænet frem over et Bord i en lille Kafé fortæller Verlaine os pudsigge Anekdoter om Kvinder. Det er smaa, fattige Historier, som bliver næsten rørende ved hans filosofiske Overbærenhed, hans Smil, hans urolig dirrende Lune.

«. . . Det er en god Pige – en gammel Veninde,« siger Verlaine og lofter gestikulerende Armene op og ned. »Hun huser mig stundum, skaffer mig rent Linned og forsvaret mig, naar nogen taler ondt om mig. »Aa han er virkelig slet ikke saa ilde,« siger hun. »Han gaar med høj Hat.« – En Dag siger hun pludselig til mig: »Hvor du ligner François!« Jeg spurgte: »Mener du Frans den første?« Men jeg fik ud af hende, at det var François Coppée, min Kollega, Medlem af Akademiet, og at hun kendte ham godt. »Han har for Resten talt om dig,« siger hun. – »Har han talt om mig?« – »Ja du maa vide,« siger saa Pige-barnet, »han er slet ikke indbildsk.« (*Sais-tu, mon vieux, il n'est pas fier, lui.*)

Klokken var bleven mellem fem og sex om Morgenen.